

Arrest

nr. 182 624 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2016 dient verzoekster in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 september 2016 wordt de beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.06.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 15.03.2016 een Schengen-visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten in Lagos (Nigeria). Het visum type C werd afgeleverd en was geldig voor 30 dagen (10.05.2016-09.06.2016).

Op 05.07.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 19.08.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Nigeriaanse nationaliteit, werd gehoord op 30.06.2016 en verklaarde dat ze Nigeria op 15.06.2016 verliet om met het vliegtuig naar een voor haar onbekend land te reizen om er op 16.06.2016 aan te komen. De betrokkene verklaarde vanuit dit voor haar onbekende land onmiddellijk met de trein te zijn doorgereisd naar België om er op 17.06.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.06.2016 een asielaanvraag in.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelégd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en

omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Franse instanties stemden op 19.08.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We merken op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het enig middel toe als volgt:

“II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij teruggenomen door Frankrijk, een land waar zij manifest in gevaar is omwille van de volgende redenen :

- Ze loopt het risico dat haar asielaanvraag er niet goed zal worden behandeld;
- Ze loopt er het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non refoulementprincipe.

II.4. De problemen in Frankrijk worden niet ontkend door de verwerende partij, maar ze blijft desalniettemin veronderstellen dat er opvang en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar overname door Frankrijk.

II.5. Op pagina 53 van het AIDA rapport, geactualiseerd in december 2015, worden de moeilijkheden weergegeven die asielzoekers ondervinden om informatie te verkrijgen over hun asielprocedure evenals de moeilijkheden om toegang en bijstand te krijgen door NGO's en het en het UNHCR:

II.6. Ook het tekort aan opvangplaatsen is aan het toenemen. Cf p. 73 (rapport AIDA, geactualiseerd in december 2015) :

De pagina's 75-76 van dat rapport tonen aan dat de opvangproblemen niet onderschat mogen worden:

De verwerende partij diende, gelet op de problematische opvangsituatie in Frankrijk, individuele garanties te geven aan de verzoekende partij met betrekking tot haar opvang in het geval zij door Frankrijk wordt teruggenomen.

Het EHRM heeft trouwens reeds gesteld in de zaak Tarakhel t/ Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen die een bijzondere bescherming nodig hebben, hetgeen wil zeggen dat de verwerende partij in staat moet zijn om individuele garanties te geven aan een « Dubliner ».

II.7. Zelfs het non refoulementbeginsel wordt regelmatig geschonden in Frankrijk. De verwerende partij geeft het probleem toe, maar vindt het niet systematisch genoeg om er daadwerkelijk rekening mee te houden.

Het AIDA rapport (geactualiseerd in december 2015) vermeldt de schendingen van non refoulementbeginsel in Frankrijk.

Cf. p. 20 :

Cf. rapport AIDA, p. 24 :

« There are occasional reports of people simply being refused entry at the border. For example, in January 2014, the press reported that two young Guineans were denied entry to French territory upon their arrival (in Marseille) on a cargo ship from Dakar. ANAFE reported that the border police had refused to register their asylum application and refused their admission to the territory. These young Guineans were then taken back to the ship, without having been placed in the waiting zone and without benefiting from the “clear day” (“jour franc”) notice period (24 hours during which the person cannot be returned). This refoulement ended dramatically as these two boys jumped into the sea to escape this forced return and one of them drowned.²⁶”

De verwerende partij lijkt dit rapport enkel te citeren wanneer er positieve zaken over Frankrijk in staan, maar weigert er rekening mee te houden wanneer er minder positieve elementen in vermeld worden.

Nochtans is het non-refoulementbeginsel het meest fundamentele beginsel van het asielrecht!!

II.8. Het rapport MUZNIEK (<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2723506&SecMode=1&DocId=2256640&Usage=2>) klaagt tevens de gebrekkige kwaliteit van de Franse asielprocedure aan Cf. randnr. 128 :

« 128. L'attention des autorités est attirée en particulier sur la série d'arrêts récents délivrés par la Cour européenne des droits de l'homme démontrant de sérieuses défaillances dans l'examen des demandes d'asile et des recours par l'OFRPA et la CNDA. Le Commissaire encourage vivement la France à redoubler ses efforts visant à améliorer l'efficacité et la qualité des procédures et des décisions desdites instances. »

In casu lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een overname van de verzoekende partij door Frankrijk aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Frankrijk dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats.

II.9. Als de verwerende partij aldus de verzoekende partij zou laten terugnemen door Frankrijk, dan stelt zij zich minstens indirect verantwoordelijk voor een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij lijkt anderzijds gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Frankrijk. Ze citeert bovendien meerdere rapporten die deze tekortkomingen aankaarten, maar ze beslist desalniettemin om verzoekende partij terug te sturen naar Frankrijk zonder individuele garanties...

Het is dus vreemd dat zij zich durft op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten opzichte van Frankrijk.

II.10. De verwerende partij citeert dus meerdere rapporten, maar trekt niet de correcte conclusies. Ze heeft aldus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat verweerder heeft onderzocht of de beslissing om toepassing te maken van de in de verordening nr. 604/2013 voorziene bevoegdheidsregels – waardoor diende te worden geconcludeerd dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en verzoekster zich derhalve naar Frankrijk zou dienen te begeven – tot gevolg zou kunnen hebben dat verzoekster het slachtoffer wordt van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en hierbij in eerste instantie geduid dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM, dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel respecteren en dat asielaanvragen in Frankrijk aan een individueel onderzoek worden onderworpen, dat men er een beroep

kan doen op onafhankelijke beroepsinstanties indien de asielaanvraag onterecht zou worden afgewezen en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Verweerder heeft daarnaast uiteengezet dat uit een recent rapport over Frankrijk blijkt dat vreemdelingen die in toepassing van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat hoewel er in het AIDA-rapport kanttekeningen worden gemaakt inzake de capaciteit van de opvangstructuren voor asielzoekers, uit ditzelfde rapport verder toch ook blijkt dat Frankrijk in alle departementen werk maakt van het creëren van bijkomende opvangplaatsen. Verweerder heeft tevens aangegeven dat de Franse wetgeving werd aangepast, waardoor nu is voorzien dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verweerder heeft derhalve vastgesteld dat er, gelet op de verdragen en de wetsbepalingen die door de Franse autoriteiten dienen te worden gerespecteerd en gelet op de vaststellingen die op het terrein werden gedaan, voldoende garanties zijn dat verzoekster in Frankrijk een asielverzoek zal kunnen indienen, dat dit verzoek correct zal worden behandeld, dat het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd en dat zij een gepaste opvang en ondersteuning zal genieten.

Verzoekster stelt dat zij het risico loopt dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld, doch toont dit niet aan door toe te lichten dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het verstrekken van inlichtingen aan asielzoekers omtrent de procedures waarvan zij gebruik kunnen maken nog beter kan worden georganiseerd en ook de organisatie van de toegang tot niet-gouvernementele organisaties en het UNHCR nog voor verbetering vatbaar is. Zij toont dit evenmin aan door te citeren uit een verslag dat werd opgesteld in de loop van 2014 en waarvan dus niet kan worden afgeleid dat het de huidige situatie in Frankrijk nog correct weergeeft. Het weergegeven citaat is bovendien niet van die aard dat het de Raad toelaat te besluiten dat de kwaliteit van de Franse asielprocedure dusdanig ondermaats is dat dient te worden besloten dat er een reëel risico bestaat dat verzoekster, zonder een deugdelijk onderzoek van haar aanvraag, zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst.

In tweede instantie stelt verzoekster dat zij in Frankrijk misschien niet zal kunnen beschikken over een opvangplaats. Zij verwijst in dit verband naar het gegeven dat in het AIDA-rapport wordt vermeld dat er een onvoldoende capaciteit is in de reguliere opvangcentra. Het loutere feit dat er, ingevolge de grote toestroom van asielzoekers, niet steeds voldoende opvangcapaciteit is in de reguliere opvangcentra, laat evenwel niet toe te concluderen dat verweerder de situatie in Frankrijk inzake de opvang van asielzoekers verkeerd beoordeelde. Verweerder heeft immers uiteengezet dat er in alle departementen bijkomende opvangplaatsen worden voorzien en deze vaststelling vindt steun in het aan de Raad overgemaakte verslag, waarin wordt uiteengezet dat de Franse autoriteiten het tekort aan plaatsen in de reguliere opvangcentra hebben ondervangen door te voorzien in allerlei vormen van noodopvang of het creëren van tijdelijke opvangplaatsen.

Verzoekster stelt dat in bepaalde regio's in Frankrijk ernstige problemen werden vastgesteld. Zij verwijst naar het bestaan van kampen in Parijs, doch schijnt uit het oog te verliezen dat deze kampen – volgens de informatie die zij zelf verstrekt – grotendeels werden bevolkt door personen die geen asielverzoek indienden en ten aanzien van wie de Franse overheid geen opvangverplichting had en dat twee van deze kampen ondertussen volledig zijn verdwenen. Het feit dat in de regio Bordeaux op een bepaald ogenblik een aantal alleenstaande mannen werd aangetroffen in een kamp, leidt ook niet tot het besluit dat verweerder de algemene situatie in Frankrijk incorrect zou hebben ingeschat. Uit het citaat dat verzoekster aanbrengt blijkt trouwens dat de Franse autoriteiten een tijdelijke opvang voorstelden. Het gegeven dat een aantal vreemdelingen, die weigeren een asielaanvraag in te dienen en pogen illegaal in Groot-Brittannië te geraken, in Calais en andere plaatsen in Frankrijk kampen hebben ingericht waar de levensomstandigheden te wensen overlaten, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verzoekster, indien zij een asielaanvraag indient, geen passende opvang zal krijgen. Bovendien heeft verweerder rekening gehouden met het feit dat de Franse autoriteiten zeven dagen op voorhand zullen worden ingelicht van de komst van verzoekster, zodat deze autoriteiten reeds de nodige schikkingen kunnen nemen inzake haar opvang.

Verzoekster stelt voorts dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel niet altijd respecteren. Zij stelt dat er verslagen zijn inzake problemen om aan de grens een asielaanvraag in te dienen. Haar kritiek is evenwel niet dienend, nu de Franse autoriteiten haar een visum hebben toegekend en zij de grens reeds kon overschrijden. Er blijkt ook niet dat de Franse autoriteiten personen, die in het raam van de verordening nr. 604/2013 werden overgedragen, niet de kans geven om een asielaanvraag in te dienen en hen in regel verwijderden naar een land waar zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Frankrijk niet zou kunnen spelen en dat in voorliggende zaak aanvullende garanties vereist waren.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt, dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde alvorens de bestreden beslissing te nemen of dat hij de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft geschonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT